

Eindhoven's Dagblad

Oebeler Omroep veroverde vaste plaats in televisiewereld

Zaterdag 12 maart 1970

Joep van der Hart

Een keer per maand staat de KRO bijna drie kwartier zendtijd af, aan de gelegaliseerde piratenzender OOH. Deze zender brengt elke maand een kinderprogramma dat in de loop der tijden een vooraanstaande plaats heeft ingenomen. Niet alleen heeft het programma een zeer hoge kijkdichtheid, maar ook heeft het al een eerste onderscheiding in de wacht gesleept. Het Oebeler-koor werd namelijk tijdens het Grand Gala met een Edison onderscheiden voor zijn twee elpees met liedjes uit Oebele.

Vanmiddag is het dorp weer op de televisie. In de uitzending blijkt het Dolle Mina-onderwerp ook tot Oebele doorgedrongen te zijn. De volwassen medewerkers aan het programma Aagje, Koen, Paulus en Augustus waren van de week wel bereid om iets over hun verbintenis met de Oebeler Omroep te zeggen, tijdens de repetitie van vanmiddag.

Ruim een jaar geleden had er een machtsgreep plaats in 't Hilversumse televisiewereldje. Tijdens de aankondiging van een jeugdprogramma op zaterdagmiddag verdween langzaam het geluid en beeld van de omroepster en werd het scherm in bezit genomen door de "OOH", de "Oebeler Omroep Hoera". De OOH bleek een voorstander te zijn van een omroep, die onder zijn medewerkers heel veel kinderen telde. Na twee uitzendingen werd de omroep door de KRO, waar de machtsgreep bij plaats had gevonden, erkend als DE jeugd-omroep van die zuil. In de anderhalf jaar dat de Oebeler Omroep nu elke maand een keer mag uitzenden, heeft deze omroep een vaste plaats gevonden binnen de omroepwereld. Zo'n vaste plaats dat in ieder geval al vast staat, dat ook volgend jaar weer maandelijkse reportages uit Oebele zullen komen.

De OOH heeft toch nog enkele volwassenen in dienst genomen, maar dit aantal is erg beperkt. Deze week waren zij aan het repeteren voor de uitzending van vanmiddag. Aagje Ritsema (Wieteke van Dort), Paulus de postbode (Ab Hofstee) en Augustus Rozegeur (Herman Vinck). Alleen Koen (Willem Nijholt) ontbrak op de repetitie, in een somber dansschooltje ergens in de buurt van het Amsterdamse Stedelijke Museum. Geen kinderen ook, hoewel het programma vol zit met kinderen. De arbeidsinspectie wil echter niet dat de medewerkers aan de OOH teveel werken en daarom zijn de kinderen er alleen bij wanneer de laatste camera-repetitie, op de dag van uitzending, en de uitzending plaats vinden.

Veertien dagen per maand zijn de volwassen medewerkers echter aan het repeteren, maar tussendoor vinden zij toch wel even tijd om iets te vertellen over Oebele. Ook Koen, die ten slotte gevonden werd in een Hilversumse studio, waar hij meewerkte aan de opname voor een ander programma.

Een ding stellen ze allemaal voorop, daarin gesteund door regisseur en bedenker van dit programma Bram van Erkel, n.l. dat het zo vreselijk fijn is om met zoveel kinderen en voor zoveel kinderen te werken. Aagje: "De aanwezigheid van al die kinderen dwingt je gewoon om jezelf te zijn. Als je dat niet bent, hebben die kinderen het gauw genoeg door en dat pikken ze dan niet". Koen: "Je leert die kinderen ook allemaal erg goed kennen, zodat je niet bang hoeft te zijn om eens een opmerking te maken. Het is echt heel leuk werken er is zo'n soort familieband ontstaan, die je allemaal bij elkaar doet horen". Paulus is erg kort en bondig in zijn opmerking: "Je kunt beter met tachtig kinderen dan met veertig volwassenen werken". Ook Augustus onderstreept deze meningen en doet erg graag mee.

Toneelervaring

Alle vier de volwassenen, die, in beeld, hun medewerking aan het programma leveren zijn daarnaast druk bezet o het toneel. Aagje en Koen worden met ingang van het nieuwe seizoen free-lance toneelspelers, maar staan nu nog elke avond ergens anders in het land op de planken. Augustus heeft dit jaar niet zo'n druk bezette agenda omdat hij twee gastregies deed bij Proloog in Eindhoven, maar is eigenlijk verbonden aan de toneelgroep Globe en Paulus staat elke avond als conferencier ergens in het land.

Paulus geeft eigenlijk het beste hun druk bezette leven weer als hij vertelt wat hij afgelopen weekeinde deed: "Vrijdagavond was ik in Leerdam, zaterdagmorgen vlogen we met Oebele naar Parijs om daar op de ijskoude Eiffeltoren een film op te nemen

en 's avonds was ik weer als conferencier voor een klaverjasclub in Vijfhuizen. M'n eerste nummer deed ik nog in mijn PTT-uniform, want ik had nog geen tijd gehad om iets anders aan te trekken”.

Ook Aagje staat nu nog elke avond voor het voetlicht, maar vanaf volgend jaar zoekt ze zelf ook wel een beetje wat ze graag wil doen. Koen denkt er zo'n beetje hetzelfde over. De toneelervaring van het viertal is erg groot. Ab Hofstee spant natuurlijk de kroon vanwege zijn leeftijd, maar de rest heeft ook al een aardige staat van dienst. Daar heeft bij Aagje zelfs niet aan kunnen helpen dat ze indertijd na twee jaar van de toneelschool af werd gestuurd (ja, jullie lezen het goed), omdat ze zich niet goed “aanpaste”.

In Oebele zijn ze allemaal zo'n beetje ingerold omdat de regisseur een passende rol voor hen had, en uit hun gesprek wordt wel duidelijk dat geen van hen het betreurt ooit zijn medewerking te zijn gaan verlenen aan de Oebeler Omroep.

Gewoon volwassenen

Augustus geeft zo'n beetje aller mening weer als hij zegt dat het in de eerste plaats om kinderen gaat. “We zijn er in het begin ook van uitgegaan dat de kinderen steeds meer in het programma moesten gaan doen en dat de volwassenen er zijn voor de kinderen. Regisseur Bram van Erkel is van mening dat het programma altijd zoveel kijkertjes trekt, “omdat er op een gewone volwassen manier met ze gepraat wordt. Teveel werd er altijd als je een kinderprogramma maakte dan ook onmiddellijk op een kinderlijke manier gepraat. Dat is helemaal niet nodig”.

Unaniem zijn allen in hun lof voor de meespelende kinderen: “Ze hebben een geweldige feeling voor het camera-werk. Je ziet dan ook nooit de kinderen in de camera kijken. Geweldige acteurs zijn 't”. Augustus brengt ook nog even het werk ter sprake wat er buiten beeld gebeurt door de kinderen van het Instituut te St. Michielsgestel, die van alles voor de Oebelers maken en dat vaak op prachtige wijze.

“Nu hebben ze een volledig cowboy-dorp gemaakt. Dat staat in St. Michielsgestel en het is dan ook helemaal niet denkbeeldig dat er vandaar een keer uitgezonden gaat worden”.

Een keer in de maand staan alle Oebelers dan voor de camera. Het is een directe uitzending die door een kleine drie miljoen grote en kleine kijkers bekeken wordt. Een groot deel van dat publiek zijn ook volwassenen, maar Oebele is en blijft een programma voor kinderen.

Hele stapels post komen dan ook binnen op het kantoor van de Oebeler Omroep. Post voor Aagje, Koen, Paulus en Augustus. Post die allemaal door hen persoonlijk beantwoord wordt, zoals ze me alle vier plechtig verzekerden. Ook op straat kunnen ze niet meer veilig lopen zonder van alle kanten aangeklampt te worden. Vooral de drie mannen moeten het zwaar ontgelden. “Soms is het wel een beetje vervelend”, zegt Koen, “vooral als de kinderen 's morgens voor ze naar school gaan, nog even bij je op de bel drukken”. Je krijgt echter de indruk dat ze het ook wel leuk vinden, maar het moet dan natuurlijk ook leuk blijven.

Aagje ten slotte heeft er iets op gevonden om ongemerkt door de straten te gaan. “Als ik mijn haar anders draag, in een staart die ik dan ook nog in mijn jas wegstop, dan kom ik er wel door”, zegt ze met glimmende pretogen. Eén fan zal ze echter niet kunnen misleiden, n.l. de zesjarige Léon, die haar per brief een huwelijksaanzoek deed en haar erg lief bleek te vinden. Ook Léon zal ik teleur moeten stellen. Aagje gaat 4 april trouwen, maar iedereen kan gerust zijn. Ze blijft Oebele trouw.

